

Gledati rane fra Dragan Bolčić

Nigdje drugdje naša ranjenost ne može pronaći svoje utočište doli u presvetim Gospodinovim ranama. Nigdje drugdje ne postoji takav prostor u kojem i naše rane mogu biti preobražene kao u Njegovim ranama.

Nema osobe koja nije na ovaj ili onaj način ranjena. Ranjenost je stanje duha suvremenog čovjeka. Ranjeni smo ponajprije vlastitim grijesima koji svojom razornom moći lome ionako krhko ljudsko biće. Ranjeni smo nedostatkom ljubavi u našim odnosima. Ranjeni smo osamljenošću, otuđenošću i napuštenošću. Osjećamo na svom tijelu gorak okus neutažene žeđi za ljubavlju, prihvaćanjem, blizinom i nježnošću. Na sebi nosimo »rane vremena« (T. Halík). Gorčinu življenja dodatno pojačava sveprisutni osjećaj zatvorenosti. Bojimo se vlastite ranjenosti i u nemogućnosti suočavanja s njome, zatvaramo se u sebe same. Gradimo naizgled neprobojne zidove oko sebe koji bi nas trebali zaštititi od budućih rana. No, najčešće se događa upravo suprotno. Zatvorenost samo dublje ukorjenjuje ranjenost. Ne dopušta joj izaći iz sebe. Ne dopušta joj biti dotaknutom. Ne dopušta joj ozdraviti.

Vlastita je ranjenost najčešće povod kojim ranjavamo druge. Kao da imamo potrebu da i drugi osjeti gorčinu ranjenosti. Želimo da i drugima bude teško kao što je nama. Ako netko prema nama nije gajio ljubav, ni mi ne želimo gajiti ljubav prema drugome. Krivo usmjeravamo svoj pogled. U biti ne vjerujemo da bismo upravo takvim obratom počeli prihvaćati vlastitu ranjenost i istovremeno od nje ozdravljati. Sve nam ovo govori o jednome: potrebni smo ljubavi! Itekako smo potrebni ljubavi! I to ne bilo kakvog oblika ljubavi koji bi se kad-tad izobličio u ne-ljubav, nego uosobljene Ljubavi, raspete i uskrse Ljubavi - Isusa Krista.

Nigdje drugdje naša ranjenost ne može pronaći svoje utočište doli u presvetim Gospodinovim ranama. Nigdje drugdje ne postoji takav prostor u kojem i naše rane mogu biti preobražene kao u Njegovim ranama. Te su rane, kako molimo u litanijama, ogledalo Božje ljubavi. Stoga je potrebno ispravno usmjeriti svoj pogled. Potrebno je trajno se ogledati u tim ranama, ranama koje krvare i koje nas peru od grijeha i čiste od nezdravih odnosa. Te su rane otvorene. One se ne skrivaju na drvetu križa. Otvorene su kako bi nas sami pogled na njih privukao i spasio. Taj nas pogled iskorjenjuje iz vlastite zatvorenosti. Otvara nam drugačije obzore. Dopušta da naša ranjenost bude dotaknuta.

Blagdan Rana sv. Franje promašuje svoju bit kada bi se govorilo o Franjinim ranama. Sv. Franjo nosi biljege samoga Gospodina. Ti su biljezi ljubavi na onome koji se potpuno suobličio s Ljubavlju. Stoga nam ovaj blagdan šalje sljedeću poruku: biti trajno u promatranju raspete Ljubavi i nju ljubiti iznad svega. Učvršćivati se u tom promatranju. Ničim se drugim ne ponositi osim Križem Gospodinovim (usp. Gal 6, 14). Svakodnevno se suobličavati Ljubavi kojom smo ljubljeni. Time utiremo put ozdravljenju naših rana. Utiremo put zdravim i čistim odnosima. U konačnici, utiremo put ljubavi. Jedino ona nikada ne prestaje (usp. 1 Kor 13, 8).